

یادداشت

هرمزفتحی‌نیا

کارشناس قایقرانی

نیاز قایقرانی به خانه‌تکانی

عملکرد قایقرانی آب‌های آرام ایران در بازی‌های آسیایی ۲۰۲۶ ناگویا، با کسب تنها یک مدال برنز، نتیجه‌ای قابل تأمل و نگران‌کننده برای کانونیک ایران بود. این تیم در شرایطی ۹ فینالیست در بازی‌ها داشت که حاصل حضورش تنها یک مدال برنز بود؛ نتیجه‌ای که روند نزولی این رشته را بیش از گذشته نمایان می‌کند. بدون شک اگر فدراسیون با همین رویکرد به مسیر خود ادامه دهد، قایقرانی ایران در سال‌های آینده با چالش‌های جدی‌تری روبه‌رو خواهد شد. در شرایطی که علم‌تمرین در قایقرانی و ورزش قهرمانی به‌طور مستمر در حال به‌روزرسانی است، نمی‌توان با روش‌های منسوخ و الگوهای قدیمی به نتایج مطلوب دست پیدا کرد. حضور در بازی‌های آسیایی ۲۰۲۶ باید از مدت‌ها قبل با یک برنامه‌ریزی دقیق، بلندمدت و مبتنی بر اصول علمی دنبال می‌شد؛ برنامه‌ای اساسی که مورد تأیید کارشناسان و پیشکسوتان قایقرانی قرار گیرد و تمام ابعاد فنی، آماده‌سازی، استعدادیابی و پشتوانه‌سازی را دربرگیرد. یکی از مسائلی که در این میان نیازمند توجه جدی است، نحوه تصمیم‌گیری و سیاست‌گذاری در فدراسیون است. سیاست تک‌محوری حاکم بر فدراسیون، این نگرانی را ایجاد می‌کند که نظرات کارشناسی و واقعیت‌های موجود در میدان ورزش، آن‌گونه که باید در تصمیمات نهایی لحاظ نشوند. معمولاً آنچه از سوی مربیان و کادر فنی مدنظر قرار می‌گیرد، با تصمیم رئیس فدراسیون تغییر می‌کند و برنامه‌ها بر اساس نظر افرادی تدوین می‌شود که تجربه مستقیم حضور در بازی‌های آسیایی را نداشته‌اند. طبیعی است که در چنین شرایطی، فاصله میان برنامه‌ریزی و واقعیت‌های رقابت‌های سطح بالایی آسیا افزایش پیدا کند. اتفاقی که برای قایقرانان ملی‌پوش کانونیک در ناگویا رخ داد، از این جهت ناراحت‌کننده است که آنها سال‌ها برای رسیدن به این سطح تلاش کرده‌اند و بخش مهمی از عمر ورزشی خود را در اردوها و مسابقات سپری کرده‌اند، اما در نهایت نتوانستند متناسب با زحمات خود نتیجه بگیرند. نکته مهم دیگر، ترکیب تیم اعزامی به ناگویا و مساله پشتوانه‌سازی است. بسیاری از پاروزنان حاضر در این رقابت‌ها محصول فعالیت و برنامه‌ریزی فدراسیون‌های قبل هستند و در پنج یا شش سال اخیر ساخته نشده‌اند. حتی در میان آنها چهره جدید و جوانی که بتوانند نودپنج‌بش آینده کانونیک باشند، دیده نمی‌شد. این مساله می‌تواند جوانی که بتوانند نودپنج‌بش آینده ایران باشند و نشان می‌دهد استعدادیابی و سرمایه‌گذاری روی نسل جدید قایقرانی نیازمند توجه بیشتری است. در گذشته تلاش می‌شد از ظرفیت نیروی انسانی موجود در اردوها استفاده شود، اما اکنون اردوهای تیم ملی در نهایت با حضور حدود ۱۰ قایقران برگزار می‌شود. طبیعی است که چنین مدل محدودی از سرمایه‌گذاری، نمی‌تواند پشتوانه مناسبی برای آینده تیم ملی ایجاد کند و شاید یکی از دلایل روند نزولی قایقرانی آب‌های آرام نیز همین کاهش دامنه استعدادیابی و محدود شدن فرآیند پرورش قهرمان باشد. اکنون کانونیک ایران بیش از هر زمان دیگری به خون تازه، تغییر رویکرد و بازگری در شیوه تصمیم‌گیری نیاز دارد. برای خروج از رخت موجود، خانه‌تکانی در برخی ساختارها و تدوین یک برنامه جدید و بلندمدت ضروری به نظر می‌رسد. برنامه‌ای که بتواند زمینه ظهور نسل جدید قایقرانی ایران را فراهم و این رشته را دوباره به سمت توسعه پایدار و موفقیت در رقابت‌های آسیایی هدایت کند.

ضرورت ریشه‌یابی نقاط ضعف

یادداشت

مهسا مجللی

سرمری پیشین آب‌های آرام ناوان

تیم ملی قایقرانی برای حضور در این دوره از بازی‌های آسیایی، در مقایسه با دوره‌های گذشته از شرایط مناسب‌تری برخوردار بود. در اختیار قرار دادن مکمل‌های ورزشی و برگزاری اردوهای باکیفیت‌تر، از جمله اقداماتی بود که برای آماده‌سازی بهتر تیم انجام شد. با وجود تلاش ورزشکاران، کادر فنی و سایر عوامل، نتیجه نهایی در ناگویا، یعنی کسب تنها یک مدال برنز، طبیعتاً نمی‌تواند رضایت‌بخش باشد و ضرورت بررسی دقیق عملکرد تیم را بیش از پیش نشان می‌دهد.

یکی از مهم‌ترین مسائلی که باید در ارزیابی این نتیجه مورد توجه قرار گیرد، حضور مستمر قایقرانان سایر کشورها در مسابقات جهانی و کاپ‌های آسیاست. قایقرانان حاضر در ناگویا نشان دادند که از آمادگی بالاتری برخوردارند؛ موضوعی که بخشی از آن به عدم حضور ورزشکاران ایران در برخی رویدادهای مهم بین‌المللی طی دو سال گذشته بازمی‌گردد. شرایط ویژه باعث شد قایقرانان ایرانی فرصت

سینا حسینی / در بازی‌های آسیایی ناگویا، برای رشته‌ای که سابقه حضور در جمع مدعیان قاره را داشته است، کسب تنها یک مدال برنز فقط یک ناکامی ورزشی در جدول توزیع مدال‌ها به شمار نمی‌رود، بلکه می‌تواند نشانه‌ای از فاصله‌ای باشد که به تدریج میان قایقرانی ایران و سطح اول آسیا ایجاد شده است. بازی‌های آسیایی ناگویا برای قایقرانی ایران حکم یک زنگ خطر را داشت؛ اتفاقی که اگر بی‌تفاوت از کنار آن عبور کنیم، قطعاً در آینده‌ای نه‌چندان دور با چالش‌های سخت‌تری در این رشته ورزشی مواجه خواهیم شد. قایقرانی ایران در سال‌های گذشته نشان داده بود که می‌تواند در بازی‌های آسیایی برای کسب مدال و افتخار قهرانی برای کاروان ایران رقابت کند. سه مدال در گوانگژو ۲۰۱۰، پنج مدال در اینچئون ۲۰۱۴، سه مدال در جاکارتا ۲۰۱۸ و سه مدال در هانگژو ۲۰۲۲، سابقه‌ای است که جایگاه این رشته را در

ساختار ورزش ایران و رقابت‌های آسیایی قابل توجه می‌کند. امروز اما رسیدن از سه مدال به یک مدال، نشان‌دهنده کاهش تدریجی جایگاه قایقرانی ایران در آب‌های آرام قاره کهن است. قایقرانی ایران در شرایطی با یک مدال برنز از ناگویا به خانه بازگشت که سایر مدعیان آسیایی در این بازی‌ها جهش چشمگیری در جدول توزیع مدال‌ها داشتند. چین، قزاقستان و ازبکستان طی سال‌های گذشته سرمایه‌گذاری و حضور مستمر خود را در قایقرانی حفظ کرده‌اند و نتایج آنها نشان می‌دهد که رقابت در سطح اول آسیا به استمرار و برنامه‌ریزی بلندمدت نیاز دارد. فاصله زمانی میان حضور در مسابقات، محدود شدن اعزام‌ها و کاهش تعداد ورزشکارانی که فرصت رویارویی با رقبای خارجی را پیدا می‌کنند، در چنین شرایطی می‌تواند هزینه سنگینی برای تیم ملی ایران داشته باشد.

در ناگویا، علی‌آقامیرزایی و پیمان قویدل در

اقلیمی، سرمری پیشین تیم ملی قایقرانی آب‌های آرام در گفت‌وگو با «ایران»:

تک‌برنزد ناگویا زنگ خطر قایقرانی بود

مهری رنجبر / قایقرانی آب‌های آرام ایران در بازی‌های آسیایی ۲۰۲۶ ناگویا تنها یک مدال برنز به دست آورد؛ نتیجه‌ای که با توجه به حضور ۹ فینالیست، انتقادهایی را درباره عملکرد این رشته به همراه داشته است. الیاس اقلیمی، سرمری پیشین تیم ملی آب‌های آرام، معتقد است تصمیم‌های فدراسیون در سال‌های اخیر و نحوه آماده‌سازی ملی‌پوشان، از عوامل اصلی این نتیجه بوده و چالش‌هایی را برای آینده این رشته ایجاد کرده است. او در گفت‌وگو با «ایران» همچنین درباره فرصت‌هایی که برای استفاده از قایقرانان جوان از دست رفته و روندی که به گفته او موجب تضعیف بدنه قایقرانی آب‌های آرام شده، توضیح داده است.

قبول بود. در بازی‌های آسیایی ۲۰۱۸ جاکارتا، با اینکه بعضی‌ها ادیت کردند، اما یک مدال نقره و دو برنز به دست آمد و روند رو به رشد در هانگژو هم ادامه پیدا کرد. حتی در گایاک و کانو دو نفره مردان که حسابی روی آنها باز ۹ فینالیست داشت، بدترین نتیجه ایران در دو دهه اخیر است. در حالی که این دوره، راحت‌ترین دوره برای مدال‌آوری قایقرانان به دست آورد. در واقع کشف این بچه‌ها همه نتیجه عملکرد دنیاامالی بود، ولی با حضور سهرابیان در فدراسیون، به تدریج تضعیف بدنه قایقرانی کلید خورد. هرچند مانور زیادی روی تیم‌های پایه و مسابقات آنها صورت می‌گیرد، اما فدراسیون عملکرد مطلوبی نداشته است.»

اقلیمی، برگزاری اردوی

با این تیم ملی پوشان

عزامی به ناگویا در

دریاچه شورابیل اردبیل

را یکی از تصمیم‌های

نادرست فدراسیون

می‌داند و درباره آن

می‌گوید: «ما قبول

می‌کنیم که کشور

شرایط خاصی داشت

و بچه‌ها نتوانستند

در مسابقات تدارکاتی

و اردوهای برون مرزی

پارو بزنند، اما اردوی آخر تیم‌ملی در دریاچه شورابیل اردبیل اشتباه فاحش فدراسیون بود. با اینکه بچه‌ها می‌گفتند خیلی خوب بود، اما آب دریاچه مصنوعی شورابیل اردبیل سبک است و رکوردهای قایقرانان در آنجا، رکوردهای واقعی نیست. ما هر وقت آنجا اردو داشتیم، ملی‌پوشان ضرر کردند. به خاطر همین می‌گویم اردوی اردبیل فاجعه بود. شاید از نظر غذا و هتل کیفیت خوب بوده، اما آنجا کیفیت فنی و تمرین پایین می‌آید و فشاری که قایقران باید تحمل کند، ایجاد نمی‌شود.»

او همچنین نسبت به بی‌توجهی فدراسیون به قایقرانان جوان و مستعد انتقاد دارد و می‌گوید: «چرا فدراسیون شرط حضور مربیان در اردو را کار یا نبی رضایی می‌گذارد؟ نبی رضایی قایقران کائو کانادایی و ورزشکار فوق‌العاده‌ای است و بدون شک اگر در بازی‌های آسیایی، ماده تک‌نفره هزار متر به ۵۰۰ متر کانو کانادایی مردان تغییر نمی‌کرد، او در فینال برای مدال می‌جنگید، اما سیستم تمرینات عوض شده بود و سرگنی نتوانست به نبی رضایی کمک کند. وقتی کیا اسکندانی و عادل مجللی بعد از مدال برنز با یازشستگی دنبال زندگی خود رفتند، چرا از جوانانی مثل شایان حسنی استفاده نشد؟ قایقرانی که سه سال پیش در ازبکستان ۵۰۰متر گایاک را در زمان یک دقیقه و ۴۵ صدم ثانیه پارو زد، در حالی که در ناگویا

حضور موفق در رقابت‌ها افزایش داده است. در چنین شرایطی، کاهش حضور قایقرانان ایران در میادین بین‌المللی می‌تواند فاصله موجود را بیشتر کند. قایقرانی ورزشی است که نتیجه آن به ترکیبی از استعداد، امکانات، تمرین مستمر، تجربه مسابقه‌ای، تجهیزات مناسب و برنامه‌ریزی بلندمدت وابسته است و ضعف در هر یک از این بخش‌ها می‌تواند در رقابت‌های نزدیک، تعیین‌کننده باشد. چالش امروز قایقرانی ایران فقط بازگشت به سکوی قهرمانی نیست. پیش از آن باید پرسید چرا رشته‌ای که زمانی چندین مدال در بازی‌های آسیایی کسب می‌کرد، اکنون با تیمی کوچک‌تر در مواد محدودتری حاضری‌شود و تنها یک مدال به دست می‌آورد. پاسخ به این پرسش نیازمند بررسی دقیق مسیر استعدادیابی، پشتوانه‌سازی، کیفیت اردوها، تعداد اعزام‌های برون‌مرزی، انتخاب مواد، وضعیت تجهیزات

و نحوه برنامه‌ریزی برای تیم ملی است. تغییر چند ورزشکار یا اصلاح ترکیب تیم برای یک مسابقه، پاسخ کاملی به این مساله نخواهد بود. اگر هدف، بازگرداندن قایقرانی ایران به جمع مدعیان آسیاست، باید زنجیره‌ای از اقدامات از رده‌های پایه تا تیم ملی شکل بگیرد؛ زنجیره‌ای که در آن ورزشکار فرصت کافی برای مسابقه، کسب تجربه بین‌المللی و آماده‌سازی مستمر داشته باشد.

ناگویا می‌تواند نقطه‌ای برای بازنگری در این مسیر باشد؛ نه به دلیل کسب تنها یک مدال، بلکه به دلیل مجموعه نشانه‌هایی که از کاهش قدرت و توان فنی قایقرانی ایران حکایت دارد. برای برون‌رفت از این وضعیت باید به سمت تحولی بزرگ و تغییر ساختارهای موجود برویم در غیراین صورت ناکامی ناگویا خیلی زود با مدلی جدیدتر در رویدادهای آتی برای قایقرانان ایرانی تکرار خواهد شد.

مهری رنجبر، تیم ملی المپیک

با حضور سهرابیان در فدراسیون، به تدریج تضعیف بدنه قایقرانی کلید خورد. هرچند مانور زیادی روی تیم‌های پایه و مسابقات آنها صورت می‌گیرد، اما فدراسیون عملکرد مطلوبی نداشته است

مدال برنز دو نفره گایاک با رکورد یک دقیقه و ۴۴ صدم ثانیه به دست آمد و قایق اول رکورد یک دقیقه و ۴۲ صدم ثانیه را ثبت کرد. یعنی دو قایقران جوان ۱۹ ساله نمی‌توانستند در ناگویا مدال بگیرند؟

چرا فدراسیون باید نبی رضایی را بر سر بقیه قایقرانان بزند؟ چرا وقتی قایقران جوانی درخواست تست با نبی رضایی را می‌دهد، فدراسیون می‌گوید مگر ورزشکار موش آزمایشگاهی است؟ رفتارهایی که باعث شود ورزشکاران دوپینگ کنند و بعد هم افسرده شود؟ امسال فاصله قایق دوم و سوم چهار نفره سه ثانیه بود و شک نکند گایاک جوانان ما می‌توانست در ناگویا مدال بگیرد، اما اعزام

این آمار، روندی نگران‌کننده را نشان می‌دهد: ایران از پنج مدال در اینچئون به سه مدال در جاکارتا و هانگژو و در نهایت یک مدال در ناگویا رسیده است. همزمان، تعداد ورزشکاران و دامنه حضور در مواد مختلف نیز کاهش یافته است. این اعداد نشان می‌دهد حال روز قایقرانی ایران مناسب نیست و قصه قایقرانی فقط کاهش مدال نیست؛ بلکه محدود شدن حضور در مواد مختلف و فاصله با قدرت‌های اصلی آسیا نیز اهمیت دارد. اصلاح ساختار، رفع اشکالات مدیریتی و فنی، استعدادیابی و پشتوانه‌سازی باید در اولویت قرار گیرد؛ زیرا ادامه این روند می‌تواند قایقرانی ایران را بیش از گذشته از جایگاه پیشین خود در آسیا دور کند.

کانو اسپرینت قرار گرفت. چین با ۹ مدال، شامل ۹ طلا، در صدر بود و قزاقستان و ازبکستان نیز به ترتیب هشت و شش مدال کسب کردند. بنابراین، تعداد مدال‌های ایران نسبت به جاکارتا تغییری نکرد، اما فاصله با قدرت‌های اصلی آسیا همچنان محسوس بود.

در ناگویا، تعداد ورزشکاران ایران به ۹ نفر کاهش یافت؛ علی‌آقامیرزایی، پیمان قویدل، الناز شفیعیان، تانیا کارگیور، کیانا کمال‌زاده، محمدنبی رضایی، هیوا افضل، هدیه خیرآبادی و مائده شورگشتی. حاصل حضور این تیم تنها یک مدال برنز بود که آقامیرزایی و قویدل در گایاک دونفره ۵۰۰ متر مردان به دست آوردند. ایران در کانو دونفره ۵۰۰ متر زنان نیز هفتم شد.

محمد مهدوی نیا، کارشناس قایقرانی در گفت‌وگو با «ایران»:

قایقرانی بدون شنیدن صدای منتقدان رشد نمی‌کند

ایران شده بودند. محمد مهدوی‌نیا، مربی پیشین قایقرانی، در گفت‌وگو با «ایران» با ابراز تأسف از نتایج ضعیف تیم آب‌های آرام در این دوره، درباره مسائل فنی این رشته می‌گوید: «به مدال‌آوری آن در یکی از مهم‌ترین رویدادهای ورزش قاره‌ای است. نکته قابل توجه اینکه این افت در شرایطی رقم خورد که قایقرانی ایران از حضور مربیان خارجی از جمله پدروسنا از برزیل و سرگنی بوزوگلی از اوکراین بهره می‌برد؛ در حالی که در مسابقات پیش از آن، مربیان ایرانی موفق به کسب مدال‌های بیشتری برای

قایقرانی به هیچ وجه وابسته به رکورد نیست، بلکه چند پارامتر مشخص باید در این میان مطرح باشد. مهم‌ترین آنها زمان رکورد ورزشکاران نسبت به زمان ثبت‌شده در سال قبل و شرایط تمرینی در آبی است که در آن پارو زده است. قایقرانی برخلاف دوومیدانی وابستگی شدیدی به زمان ندارد و رکوردهای خوب همیشه به معنای ثبت نتایج ایده‌آل در مسابقات نیست.»

مهدوی‌نیا ادامه می‌دهد: «در این رشته باید آتالیز دقیقی نسبت به مکانیک بدن قایقران داشته باشی تا مشخص شود ورزشکار با هر ضربه پارو چند سانتی‌متر آب را جابه‌جا می‌کند. آنچه در این تیم مشاهده شد، آتالیز دقیقی از سوی سرمری نبوده و به همین دلیل تفاوت رکوردها در ایران با ناگویا بسیار زیاد بود.»

او همچنین به عدم استفاده فدراسیون از مربیان که سال‌ها در این رشته فعالیت کرده‌اند، به عنوان اعضای کمیته فنی در کنار سرمری خارجی اشاره می‌کند: «سرگنی در اعلا

رکوردها عوامفریبی کرده و فدراسیون با آمار او گمان برده در ناگویا به مدال طلا می‌رسد. مربی برای نشان دادن رشد شاگردانش آمار دلخواه را اعلام می‌کند و کار اشتباه فدراسیون این است که کارشناسانی را به عنوان کمیته فنی در کنار او قرار نداده است.»

وی در ادامه توضیح می‌دهد: «ضعف در انتقال دانش از سوی سرگنی باعث شد دو مربی ایرانی، شاگردان خود را با دانش خود آموزش دهند و نکات مربی اوکراینی را به ملی‌پوشان انتقال ندهند. ایمان پورعزیز و آرش بصارت دانش فراوانی دارند و خودشان کاشف استعدادهای ملی‌پوشان شان هستند. این مساله باعث شد تیم با کدورت راهی ناگویا شود.»

پیشکسوت قایقرانی در پایان می‌گوید: «امیدوارم فدراسیون و ملی‌پوشان، نظرات موافق و مخالف درباره عملکردشان را به درستی بشنوند، چرا که بدون انتقاد نمی‌توان رشد کرد. مربیان ایرانی ۴۰ سال زحمت کشیده‌اند و بهتر بود مسئولان بیشتر به حرف‌های این مربیان و وطنی اعتماد می‌کردند.»